

El Franquisme, la consolidació de la Dictadura (1939 – 1959)
Els anys 50: del *nacionalcatolicisme* a la *democràcia orgànica*. L'exili i les oposicions al règim.

Els “*Principios del Movimiento Nacional*” i l'Espanya de la democràcia orgànica.

En aquesta etapa el partit únic i el conjunt del sistema polític de l'Estat va passar a denominar-se el **Movimiento Nacional** (partit únic, sindicat vertical i altres organismes i organitzacions de l'Estat).

1958 – **Ley de Principios del Movimiento Nacional**
 (fou una de les lleis anomenades “fonamentals” del franquisme).

El model corporativista de l'Estat franquista, heretat del feixisme italià, rebutjava els principis de la democràcia representativa i limitava al màxim els instruments de participació dels ciutadans a la política.

S'establia que tots els càrrecs públics i funcionaris havien de ser membres del **Movimiento**.

Governadors civils i alcaldes eren els caps provincials i locals del **Movimiento**.

Model polític de la
DEMOCRÀCIA ORGÀNICA

S'establí que els òrgans que podien representar els ciutadans eren tres, eliminant l'instrument dels partits polítics:

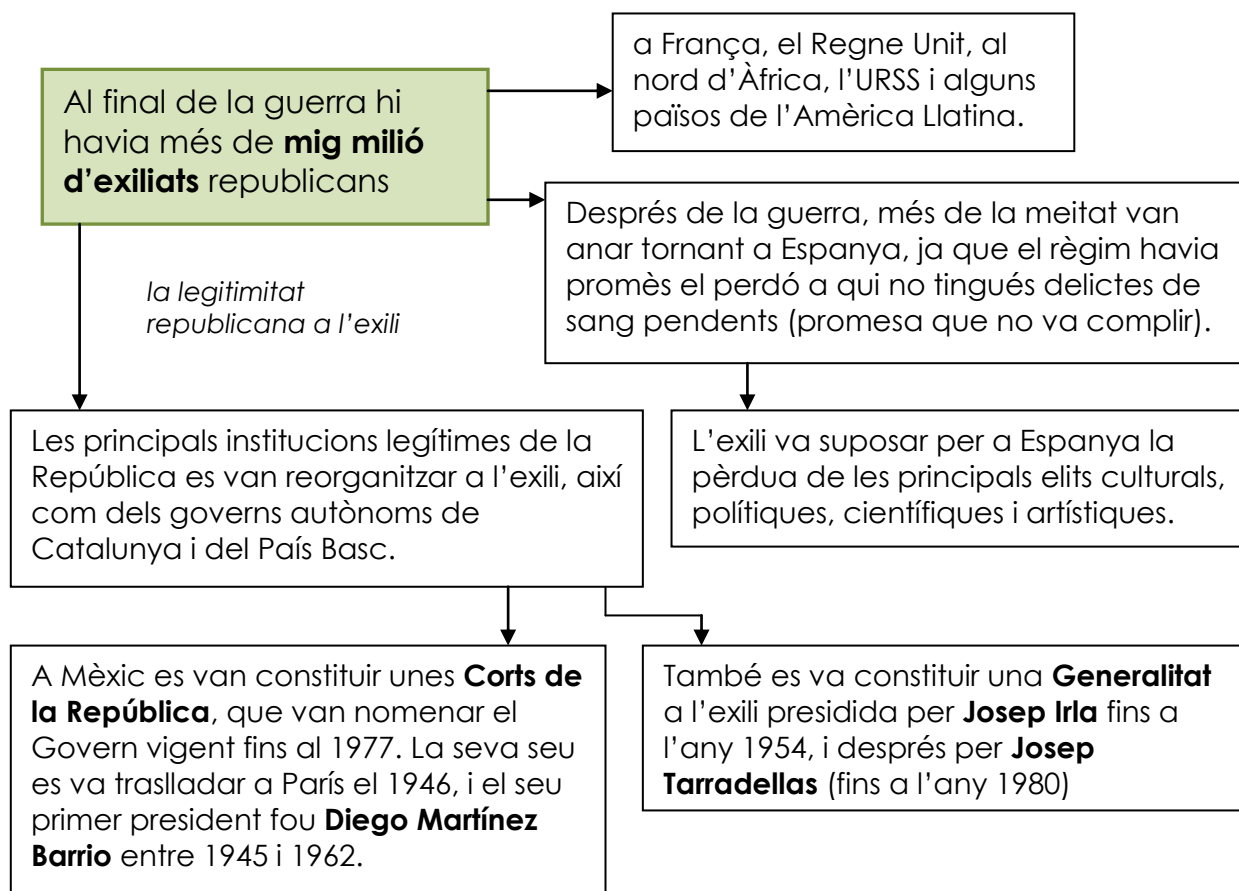
- **la família**
- **el sindicat**
- **els municipis**

El màxim òrgan de participació eren **les Corts** (Llei de 1942), que establia la representació dels “procuradores en Cortes”:

- ⇒ els **procuradores natos**: per raó del seu càrrec (pe. els membres del **Govern**, els rectors de les **Universitats** o els membres del **Consejo Nacional del Movimiento Nacional**).
- ⇒ els **procuradores designados**: aquells que eren nomenat per Franco a entre la jerarquia de **l'Església**, de **l'Exèrcit** o d'altres institucions.
- ⇒ els **procuradores electivos**: escollits cada 4 anys per “tercios”: el **sindical** (de l'OSE), el **local** (municipis) i el **familiar** (a partir de 1966).

Mentre **les dones** no tenien reconegut el dret a vot i menys encara de ser escollida “procuradora”, alguns homes tenien triple dret de vot per diferents “tercios”.

L'evolució de l'exili exterior

la reorganització de les oposicions al règim franquista.

L'oposició antifranquista, malgrat el control policial i la repressió, va començar a reorganitzar-se, especialment després de la derrota de l'Eix.

